

Estafettegedicht

1 januari 2007

slingerbeek

het water glijdt en glijdt onder de brug
het is hier zacht en donker en toch speels
maar verderop wordt het deels zon en deels
de schaduw van geboomt dat kaatst terug

maar 't water glijdt en glijdt gestadig voort
door de bosschages en de weidelanden
terwijl het nooit de veilge rust verstoort
die de avond uitbreidt met zijn donkre handen

o stille beek mij reeds gezelschap als kind
zoals gij glijdt is 't dat mijn leven gleed
door zon en schemer noem het lief noem 't leed
nu sta 'k en peins en om mij is de wind.

J.Jac. Thomson

2 januari 2007

Wind die orkaan werd raasde rond de beek en aasde
op de bomen die er stonden; in één seconde
bleek het raak; de kruin die zij voorheen zo mooi
weerspiegeld had, wiegt sindsdien naakt
in 't nu weer gladde water.
Met stil ontzag zag ik de nagelaten zwarte gaten...

Ankh Gussinklo

3 januari 2007

Dit is hoe de aarde spreekt.
Zwijg niet langer, dichters,
zangers van het eerste uur:
samen stemmen wij de stilte,
het woord van de natuur.

Peter van Galen

4 januari 2007

Stilte niet door witregel gebaad.
Maar eerder aarzelend in vaart,
fluisteringen ingebed.
De bewoners spreken er een andere taal.
Murmelende beken, komen er op verhaal,
verletteren tot verlet.

Hans Mellendijk

5 januari 2007

een stil orkest van ruisend blad, aan ruw geknotte bomen
de bas van de duif, de lijster als een heldere sopraan
tranen als druppels dauw, weerspiegeld op mijn wang
begeleiden mijn gedachtegang
gulzig haal ik adem, laat de rust diep in me komen
op dit vergeten kerkenpad mag ik me laten gaan

Jolanda van Erkel

6 januari 2007

nu de wereld van kleur verandert
en het licht op dimmen is gezet
weer spiegelt mijn ziel
op de regendruppels
die plassen zijn geworden

Hans Sonneveldt

7 januari 2007

Nu de aarde toegedekt
haar bruidsschat heeft ontvangen
en in dit tweeduister
zich opmaakt voor de nacht
zal ik de ochtend viere
die mij in kanten kleed verwacht

Bert Scheuter

8 januari 2007

struik in mijn achtertuin
je stond zo stil zo ingetogen
wat klein
en wat gebogen
onder zware last

besneeuwde witte bruid te zijn

Dick Molenaar

9 januari 2007

door de laaghangende nevel van de morgen
wringt het licht en strekt zich uit zonovergoten
verschijnt het landschap in een zee van kleuren

waar heden de toekomst van verleden laat zien
en men de tijd heeft ingebed openen zich hemel
poorten die naar meanderende nieuwe wegen leiden

Rena Wams

10 januari 2007

Ik loop in stilte
langs het water
en later door de lucht
bomen komen als gerucht
tijdloos over water.

Frits Uringa

11 januari 2007

Wie hier zo tussen kalme singels,
opstand en verstuivend zaad hartgrondig
zwijgend overleven wil moet verstand van bloeien

hebben: de eerste maai laat je het best het hoogste
groeien. Heb van wennen aan dit land nooit spijt en
neem de moeite om de zeis zijn tijd te leren kennen.

Bert Bevers

12 januari 2007

Vertel:

dat ploeg en paard de aarde scheurt
dat graan in goud verandert
de reiger roerloos de slinger bespiedt
het zandpad traagheid liefheeft
de nachtegaal de stilte stiller maakt
vertel het, hier waar je nu bent

André van Sabben

13 januari 2007

zo'n stille Achter-uithoek op de kaart
met hier en daar een beek, een dorp, een paard
en namen eindigend op voord.

hier wordt het leven stil geleefd,
er wordt niet zoveel nagestreefd
van haast heeft men nog nooit gehoord.

Marie van Mill

14 januari 2007

Wij leefden lang alsof ons gaaf geluk niet stuk kon. Maar op een dag
zijn in de beek de vissen dood gegaan en elders
sprak men van een kaal geplukte aarde. Hun nieuwe wereld
stak ook onze oude aan en zure regens kregen vat
op mijn zo zonnige natuur. Nu laat ik los het kind
dat ik op deze datum baarde en alles wat mij over morgen zorgen baart...

Ankh Gussinklo

15 januari 2007

De oude gebogen man op het braakliggende land de
spade in zijn eeltige hand streelt en bemint de
dierbare grond aait en sust het als een kind
zijn blauwe kiel vergeten op een tak gehangen de
gesprongen aderen kleuren zijn wangen met rivieren rode wijn
versleten klompen beroeren de aarde tot zij eender zijn

Jolanda van Erkel

16 januari 2007

achter liggende gedachte tussen dromen
en horen van kabbelen, babbelt
een eeuwig sprankel beekje vrolijk van een visser

hij komt niet om te vangen, want 't beekje
is zijn vriend, serene schone stilte
is hun achterliggende gedachte.

Sebastiaan Janssen

17 januari 2007

De klokken luiden als een stil verdriet –
geluiden sterven weg op schrale winden.
Het is een zoeken en nooit kunnen vinden
van schoonheid in een ongeboren lied.
Ik zoek de stilte die ik daag'lijks mis,
maar weet dat die er nooit meer, nooit meer is.

Roel Posthumus

18 januari 2007

Immer op weg naar ideale lijn
slingert de beek zich voort
langs mijn ogen
voor ons samen zijn.

Zijn kabbelen is mijn babbelen
als ik sprekend zijn spiegelbeeld herken.

Boudewijn Veenendaal

19 januari 2007

verschijnen dichters aan het water van de Slingebeek
dan schrijven zij zich op wit papier een schaduw van licht
dan scheppen zij boventijdelijk en blijvend breek-

baar als glazen foto's lucht en landschap in dit gedicht
dan meandert strofe na strofe het vernieuwd aanzicht
zó verandert deze streek elke dag elke week.

Gerard Beentjes

20 januari 2007

Tijd kruimelt in knabbelend keten.
Smikkelend zekerder het weten,
koekletters opgezet.
Kinderen likkend aan het glanzende glazuur.
Vrede blikkerend in het schemerend uur,
vervallen het verzet.

Hans Mellendijk

21 januari 2007

zacht wiegt de zeepbel zich op de zucht
van ingehouden adem op
de rust van niet gezegde woorden
een eenling draaiend in tere kleuren
dansende droom van verwondering

o breeikbaar ogenblik

Dick Molenaar

22 januari 2007

Blauwer dan de korenbloem
waren jouw ogen toen
tussen de schoven die jij bond
aten wij op de stoppelgrond
eindelijk durfde jij het zeggen
jouw handen in de mijne leggen

André van Sabben

23 januari 2007

hoe zal ik zeggen: loom of traag
het is zo'n stille dag vandaag
ginds hoor'k de Slinge zingen

zo'n dag van alles en van niets:
zon, vogels en een fiets
tas met versnaperingen.

Marie van Mill

24 januari 2007

Aan deze beek zaaide mijn moeder het koren.
Ik was het kind - ontving en wist dat niet.

Man geworden was ik, mijn taal verloren
toen wie mij baarde mij verliet.
Ik trachtte aan die beek haar stem te horen,
maar vond een woordenschat daar in het riet.

Bert Scheuter

25 januari 2007

de avond is zwoel als het begint te duisteren
ik geniet van wat de natuur te bieden heeft
voel me het middelpunt van al wat rondom leeft
als ik buiten naar de stilte sta te luisteren

hier op de brug hoor ik alleen het kabbelende water,
vergeet de tijd en het wordt almaar later

Rena Wams